

Arrest

nr. 326 254 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. HAUQUIER**
 Henri Jasparlaan 109
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 september 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die de Syrische nationaliteit hebben en bescherming genieten in Bulgarije, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 12 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermings-verzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij/zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem/haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij/zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengen zij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van hun beschermingsverzoek.

5. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekers internationale bescherming genieten in Bulgarije en zij er in augustus of oktober 2022 een verblijfsvergunning hebben verkregen die drie jaar geldig is (NPO II verzoeker, p. 7; Verklaring DVZ verzoeker, vraag 27; informatie Dublin Unit van Bulgarije). Verzoekers betwisten dit niet.

Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift op dat het sinds 2020 mogelijk is om een procedure te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse

verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Zij halen hiertoe het AIDA rapport aan van april 2024 waarin ook wordt verwezen naar de rechtspraak van de Nederlandse rechtbank van Den Haag van 26 oktober 2022 die oordeelde dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de beschermingsstatus zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer statushouders nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld en dat dit een risico op refoulement met zich meebrengt (AIDA Bulgarije update 2023, p. 113-114).

Naar aanleiding van het hoger beroep dat hiertegen werd ingesteld door de Nederlandse overheid, werd deze uitspraak van de rechtbank van Den Haag vernietigd door de Nederlandse Raad van State op 1 november 2023 (202206277/1/V2, onderdeel 4). Op basis van de hem beschikbare bronnen, waaronder het AIDA rapport, concludeert de Nederlandse Raad van State als volgt over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving:

Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is derhalve niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen. De SAR (State Agency for Refugees) start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd.

Ook wordt erop gewezen dat een intrekking of beëindiging van de status van internationale bescherming steeds verwerkt wordt in het EUODAC-systeem. Als uit het Eurodac-systeem niet blijkt dat de status is ingetrokken of beëindigd, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat hij in Bulgarije toch geen internationale bescherming meer heeft.

Er liggen geen elementen voor die maken dat er anders zou moeten worden geoordeeld over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast dan wat de Nederlandse Raad van State heeft geconcludeerd.

In casu herinnert de Raad eraan dat de Bulgaarse verblijfsvergunning van verzoekers nog steeds geldig zijn. Voormelde situatie is dan ook niet op verzoekers van toepassing. Los daarvan, zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd.

Verzoekers brengen in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking, beëindiging of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoekers van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekers andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te bekomen.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Bulgarije.

Aangezien verzoekers reeds in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning, vallen zij evenmin onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigen, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigen niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteits-document als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigen in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023, p. 110). Deze situatie is echter niet op verzoekers van toepassing daar zij reeds een verblijfsvergunning hebben verkregen, die overigens nog steeds geldig is.

6. Verder liggen er in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekers een bijzondere kwetsbaarheid hebben en die ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, om deze reden, worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit verzoekers verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt dat verzoekster ten gevolge van een opgelopen virus in België gehospitaliseerd werd. De commissaris-generaal bemerkt hierover onder meer het volgende: "Uit de ziekenhuisdocumenten en de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt geenszins dat haar gezondheidsproblemen een rechtstreeks gevolg zijn van haar ervaringen met de Bulgaarse autoriteiten, maar wel het gevolg van zijn van een opgelopen virus. Uw echtgenote zou een periode bewusteloos zijn geweest door ademhalingsproblemen (CGVS 1, p. 2 en CGVS 1B, p. 2). Momenteel wordt zij hiervoor medisch opgevolgd (CGVS 2, p. 4-5). Zij voelt zich nog vaak moe en benauwd en ze draagt ondertussen een bril omwille van de achteruitgang van haar zicht. Zij is echter aan de beterhand en zij kan u meer en meer helpen in het huishouden (CGVS 2, p. 5 en CGVS 2B, p. 4-5)." Verzoekster verklaarde tijdens haar tweede persoonlijke onderhoud ook geen bijzondere gezondheidsproblemen te hebben waarmee rekening moest worden gehouden tijdens het onderhoud (NPO 28 juni 2024, p. 4).

Uit de bijgebrachte medische documenten noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat verzoeksters huidige gezondheidstoestand belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengt. De bij het verzoekschrift gevoegde afspraakbevestigingen bij de dienst pneumologie dateren van maart, juni, augustus en september 2023 en doen hier niet anders over oordelen. Er wordt niet betwist dat verzoekster medisch wordt opgevolgd, maar hieruit kan niet blijken dat haar huidige gezondheidstoestand dermate ernstig is dat die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt. Waar verzoekster een afspraakbevestiging op 13 september 2024 bij de dienst gynaecologie voorlegt, kan hieruit niets meer worden afgeleid dan dat. Er kan niet blijken dat zij heden niet in staat is haar rechten te doen gelden in Bulgarije.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen andere medische of andere problemen kent. Zij verklaarde voor haar aankomst in België enkel voetproblemen te hebben: "een been is korter dan het andere" (registratie verzoek om internationale bescherming d.d. 25 oktober 2022), iets waar zij schijnbaar geen (ernstige) klachten van ondervindt nu zij geen problemen meldt in dit verband.

Verzoekers halen voorts aan dat ook hun zoon E.M. (17 jaar) medische problemen heeft waarvoor hij afspraken heeft gehad bij de dienst orthopedie. De aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten in dit verband tonen enkel aan dat hun zoon hielpijnklachten heeft/had en hij op 30 augustus 2024 een afspraak had op de dienst orthopedie. Hierin wordt nergens enige officiële diagnose gesteld. Hieruit kan niet worden afgeleid dat hun zoon een medische aandoening heeft die negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt, laat staan dat zijn pijnklachten heden nog aanwezig zijn.

Verzoekers zetten ook nergens in concreto uiteen in welke mate de medische problemen van verzoekster en hun zoon hen heden beletten om hun rechten te doen gelden in Bulgarije, noch wat de omvang of draagwijdte van hun medische problemen zou zijn op hun mogelijkheden om hun rechten in Bulgarije uit te oefenen.

Daarenboven kunnen zij desgevallend ondersteuning vinden bij verzoeker, hun echtgenoot/vader, die in een gezonde toestand verkeert. Uit niets blijkt noch tonen verzoekers aan dat hij niet in de mogelijkheid verkeert om net als in België ook in Bulgarije de nodige stappen te zetten om gepaste medische hulp en begeleiding te verkrijgen voor verzoekster en hun zoon, mochten zij hier nood aan hebben.

In de mate verzoekster en/of hun zoon E.M. verdere opvolging behoeven, tonen verzoekers niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zullen hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Temeer hun verblijfsvergunning nog steeds geldig is.

Verzoekers hun geval wordt derhalve niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengen zij hiertoe concrete elementen bij. Het zich op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als een gezin met minderjarige kinderen, weet niet te overtuigen gelet onder meer op het gebrek aan pogingen van verzoekers om daadwerkelijk in Bulgarije, buiten het opvangcentrum, een leven aldaar op te bouwen (infra).

Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Verzoekers slagen hier echter niet in.

Wat de beoordeling van de medische problemen op zich betreft, dient gesteld dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Verder moet worden vastgesteld dat verzoekers eerder beperkte stappen hebben gezet om als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije hun rechten aldaar te laten gelden. De commissaris-generaal bemerkt terdege: "Om te beginnen wordt vastgesteld dat jullie meteen na de toekenning van de verblijfsstatus in Bulgarije vertrokken zijn, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er jullie rechten te doen gelden. U verklaart namelijk na ontvangst van de verblijfsstatus geen dag langer daar verbleven te hebben en direct naar België te zijn gekomen, wat altijd het doel was geweest (CGVS 1, p. 11-12 en CGVS 2, p. 8).

U stelt voorts dat er in Bulgarije geen organisaties zijn die kunnen helpen met het vinden van onder andere huisvesting. U beroept zich hiervoor echter louter op vermoedens. Zelf zou u niet op zoek gegaan zijn naar deze organisaties voor eventuele hulp en u heeft ook geen verdere pogingen ondernomen om onderdak te vinden (CGVS 1, p. 13-14). Het vaststellen dat het moeilijk ging zijn om huisvesting te zoeken is niet van die aard dat er sprake is van een daad van vervolging of een situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u beroep kan doen op steun uit uw netwerk. Zo betaalde de zus van uw vrouw 2500 euro om jullie reis vanuit Bulgarije naar België te bekostigen (CGVS 1, p. 15). Men mag dan toch van jullie verwachten dat jullie ernstige pogingen ondernemen om in Bulgarije jullie leven uit te bouwen en jullie financiële middelen daarvoor inzetten. Dat jullie dit geld gebruikten om vliegtickets te kopen getuigt, zoals hierboven reeds vermeld, geenszins van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Bulgarije en er jullie rechten te doen gelden.

Verder geeft u aan dat u geen werk kon zoeken daar u uw kinderen niet achter kon laten in het park of op straat. Gedurende uw verblijf in het vluchtelingencentrum zou u één dag als kleermaker gewerkt hebben. Gevraagd of u hier niet na ontvangst van uw verblijfsstatus kon beginnen werken, poneert u van niet daar ze de eerste periode niet veel zouden betalen en u de huur en het onderhoud van uw kinderen dus niet zou kunnen betalen (CGVS 1, p. 14-15). Hoewel deze omstandigheden niet ideaal waren en de tewerkstelling misschien niet altijd officieel geregistreerd was, had u op deze manier wel een inkomen kunnen verkrijgen. Opnieuw heeft u echter zelf geen verdere stappen ondernomen om te gaan werken of verder werk te zoeken.

Tevens zou niemand uit uw gezin de Bulgaarse taal spreken daar dit niet aangeboden zou zijn in Bulgarije (CGVS 1, p. 15). U had echter ook stappen kunnen nemen om zelf taalonderwijs te zoeken of te bekostigen. U stelt verder dat uw kinderen niet naar school konden gaan (CGVS 2, p. 8). Gevraagd waarom zij niet naar school konden gaan, stelt u dat jullie in een gesloten centrum zaten en dat er geen onderwijs was (CGVS 2, p. 8). Echter blijkt dat u de mogelijkheden tot onderwijs niet hebt nagevraagd, omdat jullie niet van plan waren om daar te blijven en dat jullie wisten dat jullie bij de eerste gelegenheid naar België zouden doorreizen (CGVS 2, p. 8). Dergelijke verklaringen wijzen opnieuw niet op een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en aldaar uw rechten te doen gelden."

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, slagen verzoekers er niet in hier anders over te doen denken.

De Raad onderlijnt dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Hun betoog in voorliggend verzoekschrift dat Bulgarije geen steun of bijstand biedt om de integratie van vluchtelingen in de Bulgaarse samenleving te vergemakkelijken, overtuigt dan ook niet. In het kader van huisvesting, tewerkstelling en onderwijs kan worden verwacht van verzoekers, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. Zij maken niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om onder meer huisvesting, tewerkstelling of onderwijs voor hun kinderen te kunnen krijgen in Bulgarije. Het komt in dit verband verzoekers toe om de middelen die het recht en hun status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Temeer zij meteen na de toekenning van de verblijfsstatus in Bulgarije vertrokken zijn.

8. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landen-informatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

9. Wat betreft de verwijzing naar verschillende van zijn arresten, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013,

nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

10. In de mate verzoekers onder verwijzing naar pushbacks uitgevoerd door Bulgarije, aanvoeren dat zij geen bescherming tegen refoulement genieten in Bulgarije, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekers actueel niet langer internationale bescherming genieten in Bulgarije. Op geen enkele wijze tonen zij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Bulgaarse overheden. Evenmin tonen zij in concreto aan dat er in hun geval een reëel risico op refoulement bestaat.

11. Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Zij tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Bulgarije zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

12. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekers niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Bulgarije, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

13. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Vooreerst hebben verzoekers op 12 maart 2025 een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt nadat hen de beschikking van 11 februari 2025 werd verstuurd. Hierbij voegen zij tien bijkomende medische documenten met betrekking tot de gezondheids-problemen van verzoekster, daterend van maart 2023 tot augustus 2024.

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 21 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers verklaren zich hiermee niet akkoord en benadrukken hun kwetsbare positie. Er zijn ernstige medische problemen binnen hun gezin en zij hebben dit aangetoond met de nodige attesten. Verzoekster lijdt onder meer aan longproblemen en een reactieve depressie en deze gecombineerde medische problemen maken een terugkeer naar Bulgarije onmogelijk, wat ook moet worden gekaderd binnen hun gezinsleven: verzoekers’ kinderen zijn aangewezen op de steun van hun ouders, maar gezien haar medische situatie heeft verzoekster het in België al moeilijk om deze te bieden, laat staan dat dit mogelijk zou zijn in Bulgarije. Gelet op het totaal gebrek aan ondersteunende maatregelen in dat land, zullen zij er bij terugkeer terecht komen in een situatie van verregaande deprivatie. De bescherming die hen er in het verleden werd verleend is louter theoretisch en geenszins effectief. Daarnaast wijzen verzoekers op de huidige algemeen gekende situatie in Syrië; zij zijn afkomstig uit Aleppo, maar zijn al op de vlucht sinds 2015. Besluitend vragen zij om hen te erkennen als vluchteling, ondergeschikt om hun beschermingsverzoeken onmiddellijk ontvankelijk te verklaren, waarbij zij erop wijzen dat rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van juni 2024 de Raad deze mogelijkheid biedt.”

6. De Raad stelt vast dat verzoekers geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 11 februari 2025.

6.1. Verzoekers houden ter zitting voor dat er in Bulgarije een totaal gebrek is aan ondersteunende maatregelen.

In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma’s (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). In navolging van de Nederlandse Raad van State, oordeelt de Raad dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *“zero integration policy”*, is onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

De loutere stelling ter zitting dat er in Bulgarije een gebrek is aan ondersteunde maatregelen, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die aldaar internationale bescherming genieten dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers' individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6.2. Ter zitting gaan verzoekers tevens dieper in op de gezondheidstoestand van verzoekster. Ze verwijzen naar de medische attesten die ze eerder hebben bijgebracht en naar de bijkomende medische attesten gevoegd bij hun aanvullende nota.

De medische attesten van verzoekster bevestigen dat zij zware longproblemen heeft gekend alsook dat zij in 2023 en 2024 verscheidene keren werd opgenomen en onderworpen aan verschillende onderzoeken. Uit het laatste verslag van 12 september 2024 naar aanleiding van een consultatie op 7 augustus 2024, kan evenwel worden opgemaakt dat haar medische situatie intussen is gestabiliseerd. De Raad leest dat verzoekster nog wel eens hoest met beperkt expectoraat, *“hetzij stabiel in de tijd”*. Cardiaal heeft zij geen palpaties en zijn er geen oedemen. Klinisch worden er geen duidelijke afwijkingen genoteerd. Longfunctioneel bilan wijst ook op aanvaardbare volumina met ook normale flow-volumeloop. Het verslag van 7 augustus 2024 besluit dat een *“afwachende houding wordt aangenomen”* en er wordt een controle-evaluatie pulmonaal *“over vier jaar”* voorgesteld.

Uit dit alles kan niet worden afgeleid dat er heden bij verzoekster sprake is van een medisch-psychische aandoening die belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengt en waardoor zij haar rechten als statushouder in Bulgarije niet zou kunnen laten gelden. Evenmin kan blijken dat haar gezondheidstoestand heden nog een gespecialiseerde, zware, complexe en regelmatige behandeling vereist. Verzoeksters reactieve depressie is verbonden aan een ziekte, die heden echter is gestabiliseerd, en waarbij medicatie een goed effect geeft.

Verzoekers zetten ook nergens in concreto uiteen in welke mate de medische problemen van verzoekster haar heden beletten om haar rechten te doen gelden in Bulgarije, noch wat de impact van haar medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in dat land uit te oefenen. Er blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekster er de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Daarenboven herinnert de Raad eraan dat verzoekster, en hun kinderen, desgevallend ondersteuning kunnen vinden bij verzoeker, hun echtgenoot/vader, die in een gezonde toestand verkeert. Uit niets blijkt noch tonen verzoekers aan dat hij niet in de mogelijkheid verkeert om net als in België ook in Bulgarije de nodige stappen te zetten om gepaste medische hulp en begeleiding te verkrijgen voor verzoekster en hun kinderen, mochten zij hier nood aan hebben.

Waar voor verzoekster in het verslag van 7 augustus 2024 een controle-evaluatie wordt voorgesteld over vier jaar, tonen verzoekers niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zullen hebben tot de benodigde medische ondersteuning, te meer hun verblijfsvergunning nog steeds geldig is.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeksters huidige gezondheidstoestand een terugkeer naar Bulgarije in de weg staat.

Verzoekers' geval wordt niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengen zij hiertoe concrete elementen bij. Het zich op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als een gezin met minderjarige kinderen, weet niet te overtuigen, gelet onder meer op het gebrek aan pogingen van verzoekers om in Bulgarije, buiten het opvangcentrum, daadwerkelijk een leven aldaar op te bouwen, zoals toegelicht in voormelde beschikking onder punt 7.

6.3. In voormelde beschikking wordt aldus onder punt 7 met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije en worden de door hen aangehaalde individuele elementen omstandig besproken,

waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij persoonlijk hun rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kunnen laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoekers gaan ter zitting niet concreet in op hetgeen concreet met betrekking tot hun persoonlijke, individuele situatie als statushouders in Bulgarije wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat zij voormeld vermoeden niet weerleggen. Door louter te wijzen op de gezondheidstoestand van verzoekster, die zoals hoger uiteengezet geen blijf geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, gaan zij niet concreet in op de inhoud van de beschikking met betrekking tot hun persoonlijke situatie als statushouders in Bulgarije en formuleren zij hiertegen geen concrete repliek. Derhalve doen verzoekers thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slagen zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.4. Verzoekers brengen bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Aangezien verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan deze verzoeker toegekende bescherming in Bulgarije effectief is wordt ontkracht. Verzoekers zijn op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is de verwijzing van verzoekers naar de algemene veiligheidssituatie in Syrië niet dienstig.

8. Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftieng door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO